

forespørgsel, nr. 4, nemlig: forespørgsel til *statsministeren* af *Lindholt, Arentoft, Gerstrøm, Holten, Kaj Larsen og Poulsgaard*:

„I anledning af den overhåndtagende marxistiske indoktrinering, som finder sted i det danske samfund, bedes regeringen oplyse, hvad man agter at foretage sig, således at demokrati, åndsfrihed og tolerance kan sikres i vort land.“

Ordføreren for forespørgerne vedrørende *forespørgsel nr. 3 (Maa-gaard (SF))* mente ikke, at „det, der var kaldt tyranniet fra de indoktrinerende“, var et vigtigt og væsentligt problem for skolens dagligdag; men undervisningsdirektør Baunsbak-Jensen havde med et interview i *Berlingske Tidende* den 13. oktober rejst en voldsom debat om netop dette spørgsmål. Han var i ét og alt blevet bakket op af undervisningsministeren. 10 pct. af landets lærere var herved blevet bragt i søgelyset. Det kunne ikke være rigtigt, at så stærke ting kunne føres frem på baggrund af løse påstande og uden at ministeren havde vægtige grunde herfor. Disse vægtige grunde måtte ministeren fremføre nu, og kunne hun ikke det, måtte hun trække en række af sine påstande tilbage og tage en alvorlig samtale med undervisningsdirektøren.

Ordføreren for forespørgerne vedrørende *forespørgsel nr. 4 (Lindholt (FP))* fandt, at det var et glædeligt tegn, at en minister og en højerestående embedsmand endelig havde taget bladet fra munden. Også andre havde tidligere gjort opmærksom på den fare, der var i den venstreorienterede holdning, der gennemsyrede alle udsendelserne i Danmarks radio og påvirkede børnene. Som dokumentation var det tilstrækkeligt at henvise til, hvad venstreorienterede selv havde udtalt. Det var derfor, man måtte spørge, hvad regeringen ville gøre for at dæmpe op for det.

Undervisningsministeren (Tove Nielsen) fandt det af betydning, at folketinget fik lejlighed til at samle debatten om nogle helt fundamentale principper for folkeskolen. Forespørgslerne byggede imidlertid, sådan som de var formuleret, på to forkerte forudsætninger: at ministeren skulle have pligt til at sikre demokrati, åndsfrihed og tolerance i den danske skole, og at dette skulle være muligt for ministeren.

Ministerens skildrede derefter den stedfindende udvikling i folkeskolen, som efter hendes opfattelse tilstræbte en styrkelse af disse principper. For sit eget vedkommende ville hun understrege vigtigheden af, at børnene tidligst muligt opøves i, hvad man kunne kalde for demokratiske færdigheder. På dette område ville ministeren have visse muligheder for gennem bemærkninger til det kommende skolelovforslag og gennem efterfølgende vejledninger at opmuntre og støtte en positiv udvikling. Hvad angik begreber som åndsfrihed og tolerance var muligheden for at øve indflydelse mere begrænset. Ministeren fremhævede her vigtigheden af viden og kundskaber som